

Indledning

I min opvækst svigtede alle omkring mig. Jeg var som en kat uden ejer. Jeg voksede op i et hjem med en far, som var alkoholiker og voldelig. Jeg blev mobbet i skolen og havde ingen venner. Vi flyttede meget, og ingen af de steder, vi kom til, var der voksne, der tog et ansvar. I en periode boede vi i en stald og var ved at fryse ihjel. Både mine forældre og samfundet omkring mig svigtede totalt.

Da jeg gik i børneskolen, blev jeg erklæret evnesvag af en lærer. Det fulgte mig gennem hele skoletiden. Jeg havde ikke tro på, at jeg kunne klare noget. Da jeg var 20 år gammel, kunne jeg hverken læse eller skrive. Men det skulle vise sig, at læreren havde taget fejl.

I 2001 anlagde jeg sag imod skolevæsenet. Jeg vandt retssagen og fik erstatning fra staten. Jeg var ikke evnesvag. Det, at jeg fik oprejsning, har gjort det lettere for mig at stå frem med min historie.

I påsken 2005 lavede NRK-journalisten Miriam Wicklund et radioprogram om mig på P1. Der fortalte jeg om min opvækst. Radioprogrammet blev genudsendt fem gange – og NRK har vel sjældent oplevet en lignende respons på et radioprogram. Den påske blev jeg kimet ned af mennesker fra hele landet, og sms'erne begyndte at tikke ind, før programmet var færdigt.

Nu har jeg altså skrevet min historie i en bog. Denne historie har jeg skrevet uden hjælp fra nogen. Det er min historie, sådan som jeg husker den, fortalt med ord, der er mine. Mit håb er, at jeg, ved at stå frem med min historie, kan hjælpe andre, der har oplevet noget

lignende, eller som bliver mobbet og plaget i dag. Mit budskab er, at det nytter at kæmpe. Det er nemlig aldrig for sent at blive et lykkeligt barn.

*Terje Forsberg,
Juli 2007, Sarpsborg*